

UZNESENIE SÚDU PRVÉHO STUPŇA (tretia komora)

z 5. februára 2007*

Vo veci T-91/05,

Sinara Handel GmbH, so sídlom v Kolíne (Nemecko), v zastúpení:
K. Adamantopoulos a E. Petritsi, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: J.-P. Hix, splnomocnený zástupca, za právnej
pomoci G. Berrisch, advokát,

a

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: N. Khan a T. Scharf, splnomoc-
není zástupcovia,

žalovaní,

* Jazyk konania: angličtina.

ktorej predmetom je žaloba o náhradu škody v zmysle článku 288 ES, požadujúca náhradu škody, ktorá mala údajne vzniknúť z dôvodu prijatia nariadenia Rady (ES) č. 2320/97 zo 17. novembra 1997, ktorým sa zavádzajú konečné antidampingové clá na dovoz určitých bezšvových rúr a rúrok zo železa alebo nelegovanej ocele s pôvodom v Maďarsku, Poľsku, [Rusku], Českej republike, Rumunsku a Slovenskej republike a ktorým sa zrušuje nariadenie (EHS) č. 1189/93 a zastavuje konanie v súvislosti s týmito dovozmi s pôvodom v Chorvátskej republike (Ú. v. ES L 322, s. 1; Mim. vyd. 11/026, s. 329),

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV (tretia komora),

v zložení: predseda komory M. Jaeger, sudcovia V. Tiili a O. Czúcz,
tajomník: E. Coulon,

vydal toto

Uznesenie

Skutkový stav

- ¹ Neuvěřeným rozhodnutím z 25. novembra 1994 (vec IV/35.304) prijatým najmä na základe článku 14 ods. 3 nariadenia Rady č. 17 zo 6. februára 1962, prvého nariadenia implementujúceho článku [81] a [82] zmluvy (Ú. v. ES 13, 1962, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3), sa Komisia rozhodla pristúpiť k šetreniu vo veci prípadných

protisúťažných postupov týkajúcich sa rúrok z nelegovanej ocele, ktorými by mohol byť porušený článok 53 dohody o Európskom hospodárskom priestore, ako aj článok 81 EŠ.

- 2 V nadväznosti na toto šetrenie Komisia rozhodla 20. januára 1999 o začatí konania vo veci IV/E-1/35.860-B — Bezšvové oceľové rúry, na základe ktorého prijala 8. decembra 1999 rozhodnutie 2003/382/ES v konaní podľa článku 81 [ES] (vec IV/E-1/35.860-B — Bezšvové oceľové rúry) (Ú. v. ES L 140, s. 1, ďalej len „rozhodnutie o karteli“). V súlade s článkom 1 ods. 1 tohto rozhodnutia osem podnikov, ktorým bolo toto rozhodnutie určené „... porušilo ustanovenia článku 81 ods. 1 [ES] účasťou... na dohode, ktorá stanovila medzi iným rešpektovanie ich príslušných vnútroštátnych trhov štandardných závitových rúr [Oil Country Tubular Goods] a bezšvových (produktovodov ‚projekt‘)“.
- 3 Článok 1 ods. 2 rozhodnutia o karteli uvádza, že porušovanie trvalo od roku 1990 do roku 1995 v prípade Mannesmannröhren-Werke AG, Vallourec SA, Dalmine SpA, Sumitomo Metal Industries Ltd, Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. a NKK Corp. Čo sa týka British Steel Ltd, uvádza sa, že porušovanie trvalo od roku 1990 do februára 1994. Týmto podnikom boli z tohto dôvodu udelené pokuty vo výške od 8,1 do 13,5 milióna eur.
- 4 Toto rozhodnutie bolo uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* 6. júna 2003.
- 5 Okrem toho v nadväznosti na sťažnosť podanú výborom na obranu výrobného odvetvia výrobcov bezšvových oceľových rúr Európskej únie 19. júla 1996 Komisia v súlade s nariadením Rady (ES) č. 384/96 z 22. decembra 1995 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva (Ú. v. ES L 56, 1996, s. 1; Mim. vyd. 11/010, s. 45), zmenenom a doplnenom nariadením

Rady (ES) č. 2331/96 z 2. decembra 1996 (Ú. v. ES L 317, s. 1; Mim. vyd. 11/010, s. 76), uverejnila 31. augusta 1996 oznámenie o začatí antidumpingového konania týkajúceho sa dovozu určitých bezšvových rúr a rúrok zo železa alebo nelegovanej ocele pochádzajúcich z Ruska, Českej republiky, Rumunska a Slovenska (Ú. v. ES C 253, s. 26).

- 6 Dňa 29. mája 1997 prijala Komisia nariadenie (ES) č. 981/97, ktorým sa zavádzajú prechodné antidumpingové clá na dovozy určitých bezšvových rúr a rúrok zo železa alebo nelegovanej ocele pochádzajúcich z Ruska, Českej republiky, Rumunska a Slovenskej republiky (Ú. v. ES L 141, s. 36).

- 7 Dňa 17. novembra 1997 Rada prijala nariadenie (ES) č. 2320/97, ktorým sa zavádzajú konečné antidumpingové clá na dovoz určitých bezšvových rúr a rúrok zo železa alebo nelegovanej ocele s pôvodom v Maďarsku, Poľsku, [Rusku], Českej republike, Rumunsku a Slovenskej republike a ktorým sa zrušuje nariadenie (EHS) č. 1189/93 a zastavuje konanie v súvislosti s týmito dovozmi s pôvodom v Chorvátskej republike (Ú. v. ES L 322, s. 1; Mim. vyd. 11/026, s. 329, ďalej len „konečné nariadenie“).

- 8 Dňa 16. júla 2004 Rada prijala nariadenie (ES) č. 1322/2004, ktorým sa mení a dopĺňa konečné nariadenie (Ú. v. EÚ L 246, s. 10). V súlade s článkom 1 tohto nariadenia sa do konečného nariadenia dopĺňa článok 8, podľa ktorého sa od 21. júla 2004 neuplatní článok 1 konečného nariadenia zavádzajúci antidumpingové clá na dovozy, ktorých sa toto nariadenie týka.

- 9 Žalobkyňa, Sinara Handel GmbH, je nemeckou spoločnosťou, ktorá do Spoločenstva dováža bezšvové rúry a rúrky pochádzajúce z Ruska. Od roku 2000 distribuuje výrobky spoločnosti Sinarsky Pipe Works a od konca roku 2001 výrobky Pipe

Metallurgical Co. Počas obdobia, ktoré je predmetom žaloby, teda medzi júnom 2000 a decembrom 2002, nevykonávala žiadnu činnosť.

- 10 Od júna 2000 do decembra 2002 žalobkyňa dovážala do Spoločenstva rúry pochádzajúce z Ruska, ktoré, s cieľom dodržať pokyny nemeckých colných orgánov deklarovala ako zatriediteľné pod číselné znaky KN uvedené v článku 1 ods. 1 konečného nariadenia. Následne uvedené orgány pristúpili k vymáhaniu anti-dumpingového cla príslušného k týmto dovozom vo výške 2 818 163,09 eur (420 810,52 eur za rok 2000, 1 385 602,36 eur za rok 2001 a 1 011 750,21 eur za rok 2002).
- 11 Počas rovnakého obdobia žalobkyňa doviezla aj ďalšie rúry, u ktorých nedeklarovala, že sa na ne vzťahuje konečné nariadenie. Nemecké colné orgány, ktoré predsa však predpokladali, že toto nariadenie sa vzťahuje aj na niektoré z týchto dovozov, vydali rozhodnutia o vymeraní dodatočného cla, ktoré boli žalobkyňou napadnuté. V súčasnosti prebieha sedem konaní o sťažnostiach na colných orgánoch, zatiaľ čo konanie o žalobe prebieha na Finanzgericht des Landes Brandenburg (Finančný súd spolkovej krajiny Brandenbursko, Nemecko).
- 12 Žalobkyňa, ktorá usudzovala, že s ohľadom najmä na spôsob výroby sa na určité rúry, ktoré deklarovala ako podliehajúce konečnému nariadeniu, nemalo konečné nariadenie vzťahovať, napadla ich konečné zatriedenie u nemeckých colných orgánov. Na colných orgánoch Frankfurtu nad Odrou stále prebiehajú dve konania týkajúce sa dovozov, ktoré sú deklarované ako podliehajúce konečnému nariadeniu.

- 13 Na jednej strane 18. novembra 2003 podala žalobkyňa na tieto orgány na základe článku 236 nariadenia Rady (EHS) č. 2913/92 z 12. októbra 1992, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva (Ú. v. ES L 302, s. 1; Mim. vyd. 02/004, s. 307, ďalej „CKS“), žiadosť o vrátenie cla z dovozov, o ktorých sa mylne domnievala, že sa na ich zatriedenie vzťahuje konečné nariadenie. Táto žiadosť bola zamietnutá, pokiaľ ide o 31 rôznych napadnutých colných príjmov. Tieto rozhodnutia o zamietnutí sú teraz predmetom odvolania.
- 14 Na druhej strane 22. septembra 2004 podala žalobkyňa na základe článku 236 CKS novú žiadosť o vrátenie všetkého cla, ktoré zaplatila z dovozov deklarovaných ako podliehajúcich konečnému nariadeniu vrátane dovozov, ktorých colné zatriedenie nie je spochybňované z dôvodu, že toto nariadenie je protiprávne. Celková výška cla, ktorého vrátenie je na tomto základe požadované na vnútroštátnej úrovni, je 4 346 558,09 eur.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 15 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 25. februára 2005 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.
- 16 Samostatnými podaniami podanými do kancelárie Súdu prvého stupňa 3. a 7. júna 2005, Komisia a Rada vzniesli námietku neprípustnosti na základe článku 114 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa.
- 17 Žalobkyňa predložila 25. júla 2005 pripomienky k týmto námietkam neprípustnosti.

18 V rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 64 jeho rokovacieho poriadku vyzval Súd prvého stupňa žalobkyňu, aby odpovedala na niektoré písomné otázky. Tejto výzve žalobkyňa vyhovela.

19 Žalobkyňa navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zaviazal Spoločenstvo na zaplatenie náhrady ušlého zisku vzniknutého z dôvodu prijatia konečného nariadenia za obdobie od júna 2000 do decembra 2002 v sume 1 633 344,33 eur, zvýšenej o úrok z omeškania vo výške 8 % ročne,

— subsidiárne, po vydaní medzitýmneho rozsudku, zaviazal Spoločenstvo na zaplatenie z toho istého titulu sumy, ktorá bude určená spoločnou dohodou účastníkov konania alebo v opačnom prípade konečným rozsudkom Súdu prvého stupňa,

— zaviazal Radu a Komisiu na náhradu trov konania.

20 Rada a Komisia vo svojich námietkach neprípustnosti navrhujú, aby Súd prvého stupňa:

— odmietol žalobu ako neprípustnú,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

21 Žalobkyňa vo svojich pripomienkach k námietkam neprípustnosti navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zamietol námietky neprípustnosti Rady a Komisie,
- zaviazal Radu a Komisiu na náhradu trov konania.

Právny stav

22 Podľa článku 114 ods. 1 rokovacieho poriadku, pokiaľ to požaduje jeden z účastníkov konania, môže Súd prvého stupňa rozhodovať o neprípustnosti, nepríslušnosti alebo nedostatku podmienok konania pred prejednaním veci samej. V súlade s odsekom 3 tohto článku, ak Súd prvého stupňa nerozhodne inak, pokračuje sa v rámci ústnej časti konania.

23 V tomto prípade Súd prvého stupňa usudzuje, že sa s prejednávanou vecou dostatočne oboznámil na základe spisového materiálu, aby mohol rozhodnúť bez toho, aby pristúpil k ústnej časti konania.

O hlavnom žalobnom návrhu

Tvrdenia účastníkov konania

24 Rada a Komisia sa domnievajú, že Súd prvého stupňa nie je príslušný rozhodovať o tejto žalobe z dôvodu, že predmetom žaloby je v skutočnosti vrátenie údajne zaplateného antidumpingového cla.

25 Uplatňovaný ušlý zisk totiž zodpovedá výške tohto cla po odpočítaní hypotetickej dane. Vyplyva to z listu audítora zo 7. januára 2005 predloženého žalobkyňou, ktorá uvádza:

„Z dôvodu antidumpingového cla zaplateného od roku 2000 do roku 2002 v celkovej výške 2 818 163,09 eur, boli zisky v rokoch 2000 až 2002 znížené o túto sumu a v dôsledku toho nižší zisk znamenal nižšiu sumu odvedených daní.

Pokiaľ by antidumpingové clo vo výške 2 818 163,09 eur nemuselo byť zaplatené, zisk za tieto roky by bol o sumu 2 818 163,09 eur zvýšený.

V prípade, že by bol dosiahnutý zisk vo výške 2 818 163,09 eur, odvedené dane z tohto zisku by boli v dôsledku zvýšené.

... Pokiaľ by za roky 2000 až 2002 nebolo splatné antidumpingové clo v sume 2 818 163,09 eur, dodatočná suma vo výške 1 184 818,76 eur by bola zaplatená vo forme daní. Skutočná škoda je teda vo výške 1 633 344,33 eur.“

26 Komisia tiež zdôrazňuje, že škoda, na ktorú žalobkyňa odkazuje, predstavuje iba účtovný dôsledok zaplatenia údajne dlžného antidumpingového cla, čo nemôže byť kvalifikované ako ušlý zisk. Pripomína, že Súd prvého stupňa v rozsudku z 24. októbra 2000 Fresh Marine/Komisia (T-178/98, Zb. s. II-3331, bod 50) rozhodol, že žaloba o náhradu škody musí byť posúdená ako neprípustná, ak v skutočnosti smeruje k zrušeniu aktu, ktorý sa stal záväzným, a ak by v prípade, že by jej bolo vyhovené, mala za následok zrušenie právnych účinkov predmetného

aktu (rozsudky Súdu prvého stupňa z 15. marca 1995, Cobrecaf a i./Komisia, T-514/93, Zb. s. II-621, bod 59; zo 4. februára 1998, Laga/Komisia, T-93/95, Zb. s. II-195, bod 48, a Landuyt/Komisia, T-94/95, Zb. s. II-213, bod 48), ako je tomu napríklad v prípade, ak žaloba o náhradu škody smeruje k zaplateniu sumy, ktorej výška zodpovedá presne poplatkom, ktoré zaplatil žalobca pri výkone aktu, ktorý sa stal záväzným (rozsudok Súdneho dvora z 26. februára 1986, Krohn/Komisia, 175/84, Zb. s. 753, bod 33).

- 27 Komisia predpokladá, že okolnosti v tomto prípade zodpovedajú tejto domnienke, keďže žalobkyňa usiluje o zrušenie právnych účinkov konečného nariadenia tak, ako bol na ňu uplatnený, pričom požaduje ako náhradu škody sumu rovnajúcu sa výške skutočne odvedeného cla podľa tohto nariadenia.
- 28 Okrem toho Rada poznamenáva, že vhodným právnym prostriedkom proti oznámeniu o výmere na účel zaplatenia antidumpingového cla je opravný prostriedok podaný na základe článkov 243 a 245 ČKS tak, ako sú vykonávané príslušnými ustanoveniami vnútroštátneho práva dotknutého členského štátu, alebo žiadosť o odpustenie v súlade s článkom 236 ČKS. Žalobkyňa rovnako napadla výzvy na zaplatenie vydané nemeckými colnými orgánmi poukazujúc najmä na protiprávnosť konečného nariadenia. Pokiaľ má príslušný súd, ktorému bola vec predložená, pochybnosti o platnosti tohto nariadenia, môže položiť Súdному dvoru prejudiciálnu otázku na základe článku 234 ES. V prípade, že by Súdny dvor vyhlásil toto nariadenie za neplatné, vnútroštátny súd by zrušil výzvy na zaplatenie tak, že žalobkyňi bude vrátená celá suma údajne zaplateného antidumpingového cla, zvýšená o úrok vo výške 0,5 % mesačne, v súlade s článkami 236 a 238 Abgabeordnung (nemecký daňový zákonník).
- 29 V súlade s ustálenou judikatúrou žalobkyňa nemôže žiadať o vrátenie cla žalobou o náhradu škody podanou na základe článku 288 druhého odseku ES. Súdny dvor totiž rozhodol v rozsudku z 13. marca 1992, Vreugdenhil/Komisia (C-282/90, Zb.

s. I-1937, bod 12), že iba vnútroštátne súdy sú príslušné rozhodovať o žalobe o vrátenie neoprávnene vybratých súm vnútroštátnym orgánom na základe právnej úpravy Spoločenstva, ktorá bola neskôr vyhlásená za neplatnú. Rovnako v rozsudku z 18. septembra 1995, Nölle/Rada a Komisia (T-167/94, Zb. s. II-2589, bod 35), Súd prvého stupňa uviedol, že v prípade, ak sa jednotliviec domnieva, že bol poškodený uplatnením normatívneho právneho aktu Spoločenstva, ktorý považuje za neplatný, má, pokiaľ sú vykonaním tohto aktu poverené vnútroštátne orgány, pri príležitosti tohto vykonania možnosť napadnúť platnosť aktu na vnútroštátnom súde v rámci sporu proti vnútroštátnemu orgánu.

30 Tvrdenia žalobkyne, podľa ktorých nemohla včas podať žalobu o neplatnosť proti konečnému nariadeniu, sú v tomto ohľade irelevantné. V prejednávanej veci ide najskôr o otázku vzťahu medzi žalobou o náhradu škody a prejudiciálnou otázkou smerujúcou k posúdeniu platnosti a nie o otázku vzťahu medzi žalobou o náhradu škody a žalobou o neplatnosť. Dôvod, pre ktorý nebola žalobkyňa aktívne legitimovaná napadnúť konečné nariadenie, nespočíva v jej oneskorenej vedomosti o rozhodnutí vo veci kartelu, ale v skutočnosti, že sa jej osobne toto nariadenie netýka v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES. Nakoniec žaloba o náhradu škody nemôže byť použitá na účel obchádzania lehôt stanovených v článku 230 piatom odseku ES (rozsudok Súdneho dvora z 12. decembra 1967, Collignon/Komisia, 4/67, Zb. s. 469).

31 Čo sa týka už citovaného rozsudku Krohn/Komisia uvádzaného žalobkyňou, Rada tvrdí, že úryvky citované žalobkyňou sa viažu na otázku, na ktorom orgáne je vhodné domáhať sa náhrady v situáciách, keď vnútroštátne orgány použili právo Spoločenstva, ale nie na otázku, ktorá spočíva v posúdení, čo možno získať ako náhradu na základe článku 288 druhého odseku ES.

- 32 Okrem toho, na rozdiel od vyhlásení žalobkyne, s ohľadom na to, že vnútroštátny súd, ktorému bola vec predložená, je oprávnený položiť Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku týkajúcu sa platnosti konečného nariadenia, vnútroštátne právne prostriedky ponúkajú účinný prostriedok na zaistenie ochrany dotknutých jednotlivcov.
- 33 Rada inak uvádza, že priamo použiteľné právo Spoločenstva každopádne stanovuje v článku 236 CKS osobitný odvolací prostriedok, pokiaľ bolo clo vybrané údajne zneužívajúcim spôsobom. Podľa práva Spoločenstva dlžník colných orgánov sa v prvom rade musí spoľahnúť na ochranu vnútroštátnych súdov namiesto podania žaloby o náhradu škody na súdoch Spoločenstva.
- 34 Rada a Komisia nakoniec uvádzajú, že pokiaľ by malo byť vyhovené tejto žalobe, malo by taktiež byť vyhovené vnútroštátnej žalobe podanej žalobkyňou proti výzvam na zaplatenie, čo by malo za následok priznanie dvojitej náhrady žalobkyňi.
- 35 Žalobkyňa sa domnieva, že táto argumentácia nie je dôvodná.
- 36 Zdôrazňuje, že predmetom jej žaloby bola náhrada ušlého zisku vzniknutého z dôvodu protiprávneho konečného nariadenia a nie úhrada zaplateného cla. Námietky neprípustnosti sa budú v skutočnosti týkať výlučne metódy výpočtu tohto ušlého zisku, čo predstavuje otázku v merite veci a nie skutočnú povahu žaloby.

- 37 Pokiaľ ide o túto metódu, žalobkyňa uvádza, že zaplatené antidumpingové clo bolo použité ako jednoduchý „prostriedok výpočtu“ jej škody na účel stanovenia, aká by mohla byť jej situácia v prípade, ak by clo nezaplatila. Strata bude tiež posúdená pri porovnaní ziskov nadobudnutých po zaplatení antidumpingového cla za účinnosti konečného nariadenia a ziskov, ktoré by boli nadobudnuté bez zaplatenia tohto cla. Suma požadovaná z dôvodu náhrady vo výške 1 633 344,33 eur je odlišná od sumy 2 818 163,09 eur zaplatenej ako antidumpingové clo. Táto metóda bola okrem toho uznaná judikatúrou (rozsudok Súdneho dvora zo 4. októbra 1979, Ireks-Arkady/Rada a Komisia, 238/78, Zb. s. 2955, bod 13).
- 38 Žaloba nevedie teda k zrušeniu právnych účinkov konečného nariadenia. Okrem toho v prípadoch, akým je prejednávaná vec, keď proti aktu, ktorý je príčinou škody, nie je prípustné podať žalobu na základe článku 230 ES, žaloba o náhradu škody bude, ako aj v tomto prípade prípustná. Pokiaľ by žalobe bolo vyhovené, protiprávnosť konečného nariadenia bude iba nepriamym dôsledkom a bude sa týkať len účastníkov konania. Škoda, ktorej náhrada je požadovaná, nesúvisí s vlastnými právnymi účinkami tohto nariadenia a nemôže byť zrušená žalobou o neplatnosť, ako bolo uvedené v bodoch 47 až 51 už citovaného rozsudku Fresh Marine/Komisia.
- 39 Žalobkyňa upozorňuje, že judikatúra citovaná Radou a Komisiou sa týka výnimočného prípadu, keď účelom žaloby o náhradu je nepriamo obísť neprípustnosť žaloby o neplatnosť. Nie je tomu však v tomto prípade vzhľadom na to, že protiprávnosť konečného nariadenia nebola zjavná v dobe, keď žaloba o neplatnosť mohla byť podaná, takže táto možnosť nebola nikdy žalobkyňou zamýšľaná. Tvrdenia žalobkyne týkajúce sa protiprávnosti konečného nariadenia smerujú tiež výlučne k preukázaniu zodpovednosti Rady a Komisie a nie k zrušeniu účinkov tohto nariadenia, ako to aj Súd prvého stupňa posúdil v rozsudku zo 17. decembra 2003, DLD Trading/Rada (T-146/01, Zb. s. II-6005, bod 52). Tvrdenia Rady neuznávajú samostatnú povahu žaloby o náhradu škody a neberú do úvahy to, že žiaden jednotlivec, či už individuálne dotknutý, alebo nie, sa nemôže dovolávať protiprávnosti konečného nariadenia na takom základe, aký bol uplatnený v rámci žaloby,

teda nezohľadnenie rozhodnutia o karteli, keďže táto skutočnosť nemohla byť známa v dobe, keď žaloba o neplatnosť mohla byť podaná.

40 Na rozdiel od situácie, ktorá prevládala vo vyššie citovaných veciach Radou a Komisiou v bode 26 vyššie, žalobkyňa neusilovala o vyplatenie sumy, ktorá jej bola zamietnutá. Vzhľadom na to, že žalobkyni nikdy nebola zamietnutá žaloba o neplatnosť, nemožno na žalobkyňu hľadieť tak, že sa nepriamo usiluje dosiahnuť rovnaký výsledok prostredníctvom žaloby o náhradu škody. Navyše Rada a Komisia nevzali do úvahy kontext tvrdenia uvedeného v bode 50 už citovaného rozsudku *Fresh Marine/Komisia* a prevzatého v tam citovanej judikatúre, ktoré platí iba za osobitných podmienok každého prípadu.

41 Nakoniec žalobkyňa uvádza, že táto žaloba nemôže viesť k dvojitému vráteniu zaplateného antidumpingového cla, keďže táto žaloba smeruje k získaniu náhrady ušlého zisku, ktorý je právnou povahou odlišný od vrátenia neprávom zaplatených súm. Vnútroštátne sudy nie sú ďalej príslušné priznať náhradu škody a úrokov z omeškania, pokiaľ škoda má pôvod v konaní inštitúcií Spoločenstva.

42 V tomto ohľade žalobkyňa upozorňuje, že vzhľadom na to, že nemecké colné orgány použili platné konečné nariadenie bez toho, aby ho akokoľvek posúdili, domáhaná škoda pochádza z chybného konania inštitúcií Spoločenstva. Súd Spoločenstva bude výlučne príslušný rozhodovať o žalobe bez toho, aby žalobkyňa bola povinná splniť požiadavku vyčerpania vnútroštátnych opravných prostriedkov (rozsudok *Krohn/Komisia*, už citovaný, bod 19). Z iného hľadiska, odkaz urobený Radou na už citovaný rozsudok *Vreugdenhil/Komisia* je klamný, pretože v prejednávanej veci a v rozpore so situáciou uvedenou v tomto rozsudku konečné nariadenie nebolo

nikdy vyhlásené za neplatné. Okrem toho požadovať od žalobkyne, aby pred podaním svojej žaloby o náhradu škody vyčerpala všetky vnútroštátne prostriedky, ktoré môže uplatniť, je v rozpore s riadnym výkonom spravodlivosti a účinnosťou konania (rozsudok Súdneho dvora z 24. októbra 1973, Merkur Aussenhandels/Komisia, 43/72, Zb. s. 1055, body 5 až 7). Vzhľadom na to, že sa žalobkyňa domáhala protiprávnosti konečného nariadenia ako dodatočného žalobného dôvodu v rámci vnútroštátneho sporu týkajúceho sa zaradenia jej dovozov, hrozí, že konečné vnútroštátne rozhodnutie o jej žiadosti o vrátenie bude vydané vo vzdialenej dobe.

43 Žalobkyňa sa za každých okolností domnieva, že na rozdiel od požiadaviek judikatúry vnútroštátne opravné prostriedky, ktoré má k dispozícii, jej nedokážu zaistiť účinným spôsobom ochranu jej práv vzhľadom na to, že sa mohla až neskoro oboznámiť s rozhodnutím o karteli, a teda protiprávnosťou konečného nariadenia. Tiež mohla podať žiadosť o vrátenie všetkého zaplateného cla na základe článku 236 CKS s poukazom na protiprávnosť konečného nariadenia až 22. septembra 2004, po uverejnení rozhodnutia o karteli 6. júna 2003 a po prijatí nariadenia č. 1322/2004 16. júla 2004.

44 V dobe vykonania konečného nariadenia žalobkyňa nedisponovala možnosťou vzniesť proti nemu námietku neplatnosti pred vnútroštátnymi súdmi. Okrem toho článok 236 CKS stanovuje, že clo bude vrátené, pokiaľ je dokázané, že v okamihu zaplataenia nebola táto suma dlžná. Žalobkyňa pritom zdôrazňuje, že v uvedenej dobe bolo konečné nariadenie platné, a teda následne antidumpingové clo bolo dlžné na základe zákona. Navyše tvrdí, že vzhľadom na lehotu troch rokov odo dňa, keď bola suma tohto cla oznámená dlžníkovi, stanovenej v článku 236 CKS, mohla požadovať vrátenie cla na základe neplatnosti konečného nariadenia iba za obdobie predchádzajúce trom rokmi od podania jej žiadosti 22. septembra 2004. Nemohlo jej teda byť vrátené clo, ktoré bolo odvedené medzi júnom 2000 a septembrom alebo októbrom 2001.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 45 Podstatou tvrdenia Rady a Komisie je, že táto žaloba predstavuje v skutočnosti žiadosť o vrátenie antidumpingového cla, ktoré žalobkyňa zaplatila vnútroštátnym colným orgánom na základe konečného nariadenia. Súd prvého stupňa teda nebude príslušný rozhodovať o tejto žiadosti.
- 46 V tomto ohľade je potrebné na úvod zdôrazniť, že na základe článku 236 ods. 2 CKS „dovozné... clo bude vrátené alebo odpustené na základe žiadosti podanej príslušnému colnému úradu v lehote 3 rokov odo dňa, keď bola suma tohto cla oznámená dlžníkovi“. Okrem toho článok 243 ods. 1 prvý pododsek CKS stanovuje, že „každá osoba má právo podať odvolanie proti rozhodnutiu colných orgánov, ktoré sa týka uplatňovania colných predpisov, ktoré sa ich priamo a osobne dotýkajú“. Tretí pododsek rovnakého ustanovenia uvádza, že „odvolanie musí byť podané v členskom štáte, kde bolo rozhodnutie prijaté...“. Nakoniec v zmysle článku 245 CKS „predpisy o postupe pri podávaní odvolania budú stanovené členskými štátmi“.
- 47 Je teda možné konštatovať, že použiteľné sekundárne právo Spoločenstva výslovne stanovuje právny prostriedok poskytnutý dlžníkovi dovozného cla, ktorý predpokladá, že colné orgány toto clo uložili neprávom. Tento prostriedok sa uplatňuje na vnútroštátnej úrovni v konaní o opravnom prostriedku zavedeným príslušným členským štátom v súlade so zásadami uvedenými v článkoch 243 až 246 CKS. V rámci tohto prostriedku sa dlžník môže okrem toho domáhať od príslušného súdu, ktorému bola vec predložená, aby požiadal o posúdenie platnosti ustanovenia Spoločenstva, na základe ktorého bolo prijaté rozhodnutie o uložení cla, a to podľa článku 234 prvého odseku písm. b) ES.

- 48 Pri príležitosti žaloby o náhradu škody podanej v dôsledku rozsudku vydaného v rámci položenia prejudiciálnej otázky o posúdení platnosti Súdny dvor napokon rozhodol, že iba vnútroštátne súdy majú právomoc konať a rozhodovať o žalobe o vrátenie neoprávnene vybratých súm vnútroštátnym orgánom na základe právnej úpravy Spoločenstva, ktorá bola neskôr vyhlásená za neplatnú (rozsudok Vreugdenhil/Komisia, už citovaný, bod 12).
- 49 V prejednávanej veci je pravdou, že žalobkyňa formálne posúdila škodu, ktorej náhrady sa domáha, ako ušlý zisk. Súd prvého stupňa už pritom rozhodol, že žaloba podaná žalobcom smerujúca k náhrade obchodnej škody zodpovedajúcej ušlému zisku spojeného s prerušením jeho vývozov do Spoločenstva, ako aj nákladom na obnovu svojho postavenia na trhu Spoločenstva z dôvodu pochybenia Komisie vedúceho k zavedeniu predbežných opatrení proti dovozom týchto jeho výrobkov, je odlišná od žiadosti smerujúcej k zrušeniu antidumpingového a vyrovnávajúceho provizórneho cla uloženého na dovozy jeho výrobkov do Spoločenstva a k uvoľneniu prípadne uložených súm z dôvodu tohto predbežného cla, a tiež, že takáto žaloba musí byť posúdená ako prípustná (pozri v tomto zmysle rozsudok Fresh Marine/Komisia, už citovaný, bod 46).
- 50 Napriek tomu je potrebné konštatovať, že žalobkyňa vo svojej žalobe výslovne uvádza, že jej predmetom je náhrada ušlého zisku vyplývajúceho z neprávom zaplatených súm vo forme antidumpingového cla. Okrem toho, ako na to tiež upozornili Rada a Komisia, z vysvetlení žalobkyne a z príloh 12 a 13 žaloby, ako aj z prílohy 2 pripomienok k námietkam neprípustnosti vyplýva, že žalobkyňa ohodnotila svoj ušlý zisk na sumu antidumpingového cla zaplateného počas dotknutého obdobia zníženého o dane, ktoré by bola povinná z tejto sumy odvieť, pokiaľ by toto clo nebolo zaplatené.
- 51 Z toho vyplýva, že bez ohľadu na čisto formálne označenie domáhanej škody ako ušlého zisku je potrebné konštatovať, že na uvedenú škodu, ako bola identifikovaná a vypočítaná žalobkyňou, treba v skutočnosti hľadieť tak, že vyplýva okamžite,

nevyhnutne a výhradne zo zaplatenia dlžnej sumy z dôvodu uloženého antidumpingového cla, takže prejednáváná žaloba predstavuje v konečnom dôsledku žiadosť o vrátenie cla bez dane, ktoré zaplatila údajne neoprávnene. Skutočnosť, že škoda, ktorej náhrada je požadovaná, nezodpovedá presne sume skutočne uhradeného cla, je irelevantná v tomto ohľade, pretože vyplýva z odpočítania daní z tejto sumy, ktorú by žalobkyňa musela údajne zaplatiť, pokiaľ by jej nebolo uložené antidumpingové clo. Táto skutočnosť nemohla ovplyvniť samotnú povahu tejto žiadosti.

52 V súlade s judikatúrou citovanou v bode 48 vyššie pritom takáto žiadosť o náhradu patrí do výlučnej pôsobnosti vnútroštátnych súdov. V rozpore s tvrdeniami žalovanej je v tomto ohľade nepodstatné, že v prejednanom prípade nebolo konečné nariadenie vyhlásené Súdny dvorom za neplatné v konaní o prejudiciálnej otázke o posúdení platnosti.

53 Aj keby totiž Súd prvého stupňa v rámci skúmania podmienok vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva konštatoval, že konečné nariadenie je protiprávne, táto okolnosť nebude znamenať, že Súd prvého stupňa bude príslušný rozhodovať o žiadosti o vrátenie súm vybraných colnými orgánmi na základe tohto nariadenia.

54 V tomto ohľade je vhodné pripomenúť, že podľa článku 2 ods. 1 písm. b) každé z týchto dvoch rozhodnutí týkajúcich sa vlastných zdrojov Európskych spoločenstiev následne použitých na skutkový stav v prejednanom prípade, teda rozhodnutie Rady 94/728/ES, Euratom z 31. októbra 1994 (Ú. v. EŠ L 293, s. 9), potom od 1. januára 2002 rozhodnutie Rady 2000/597/ES, Euratom z 29. septembra 2000 (Ú. v. ES L 253, s. 42; Mim. vyd. 01/003, s. 200), predstavujú vlastné zdroje zahrnuté v rozpočte Spoločenstva ako príjmy pochádzajúce z „poplatk[ov] v rámci spoločného colného sadzovníka a ostatn[ých] poplatk[ov] stanoven[ých], alebo ktoré stanovia inštitúcie spoločenstiev s ohľadom na obchodovanie s nečlenskými krajinami“.

- 55 Článok 8 ods. 1 týchto rozhodnutí stanovuje najmä okrem iného, že vlastné zdroje Spoločenstiev, na ktoré sa odvoláva článok 2 ods. 1 písm. a) a b), vyzbierajú členské štáty v súlade s vnútroštátnymi ustanoveniami uloženými v zákonoch, právnych predpisoch alebo správnych opatreniach, ktoré sa prijímú, ak je to potrebné tak, aby to spĺňalo požiadavky predpisov Spoločenstva.
- 56 Tak isto aj okolnosť, že právomoc týkajúca sa výberu vlastných zdrojov Spoločenstiev, medzi ktorými sa vyskytuje aj antidumpingové clo, patrí vnútroštátnym orgánom, odôvodňuje, že spory týkajúce sa vrátenia dovozného cla vybraného v prospech Spoločenstva spadajú do pôsobnosti vnútroštátnych súdov a musia byť nimi rozhodnuté v rámci konania o opravnom prostriedku zavedeného príslušným členským štátom v súlade so zásadami stanovenými v článkoch 243 až 246 CKS (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 21. mája 1976, Roquette Frères/Komisia, 26/74, Zb. s. 677, bod 11).
- 57 Je vhodné ďalej v tomto ohľade uviesť, že v rámci konania stanoveného v článku 11 ods. 8 nariadenia (ES) č. 384/96, ktoré umožňuje dovozcom požadovať náhradu vybraného cla tam, kde sa preukáže, že dumpingové rozpätie, na základe ktorého boli clá zaplatené, bolo odstránené alebo znížené na úroveň, ktorá je pod úrovňou cla, ktoré je v platnosti, aj keď dotknutá žiadosť o náhradu bude predložená dovozcom Komisií prostredníctvom členského štátu, na ktorého území boli výrobky prepustené do voľného obehu, v prípade, pokiaľ Komisia rozhodne, že je vhodné vyhovieť tejto žiadosti, schválené vrátenie musí byť spravidla vykonané členskými štátmi do 90 dní od rozhodnutia Komisie v súlade s posledným odsekom tohto ustanovenia.
- 58 Je vhodné zdôrazniť, ako upozorňujú Rada a Komisia, že podľa informácií, ktoré žalobkyňa sama poskytla, podala 18. novembra 2003 na základe článku 236 CKS žiadosť o vrátenie antidumpingového cla vybraného z dovozov deklarovaných tak, že sa na nich vzťahuje konečné nariadenie, ale o ktorých sa domnievala, že boli takto zaradené neprávom. Táto žiadosť bola čiastočne zamietnutá a je momentálne

predmetom odvolacieho konania. Okrem toho žalobkyňa podala na rovnakom základe 22. septembra 2004 žiadosť o vrátenie úplného antidumpingového cla, ktoré zaplatila, s poukazom na protiprávnosť konečného nariadenia.

- 59 Teda nielen suma antidumpingového cla, ktorú žalobkyňa nakoniec zaplatila, môže byť znížená, keďže je zaradenie niektorých dotknutých dovozov stále predmetom sporu na vnútroštátnych súdoch, ale navyše je možné, že následkom položenia prejudiciálnej otázky o posúdení platnosti konečného nariadenia bude žalobkyňi od vnútroštátnych colných orgánov vrátené zaplatené antidumpingové clo.
- 60 Vzhľadom na to, že touto žalobou sa žalobkyňa v konečnom dôsledku domáha vrátenia antidumpingového cla, ktoré jej bolo vymierané z dôvodu, že bolo založené na neplatnom nariadení, je totiž potrebné pripomenúť, že podľa judikatúry v prípade, ak sa jednotlivец domnieva, že bol poškodený uplatnením normatívneho právneho aktu Spoločenstva, ktorý považuje za protiprávny, má, pokiaľ sú vykonaním tohto aktu poverené vnútroštátne orgány, pri príležitosti tohto vykonania možnosť napadnúť platnosť aktu na vnútroštátnom súde v rámci sporu proti vnútroštátnemu orgánu. Tento súd môže, alebo dokonca musí, za podmienok uvedených v článku 234 ES predložiť Súdneho dvoru otázku o platnosti sporného aktu Spoločenstva (rozsudky Súdneho dvora z 12. apríla 1984, Unifrex/Rada a Komisia, 281/82, Zb. s. 1969, bod 11; Nölle/Rada a Komisia, už citovaný, bod 35).
- 61 Je pravdou, že v rozsudku z 15. februára 2001, Nachi Europe (C-239/99, Zb. s. I-1197, body 35 až 37), Súdny dvor rozhodol, že všeobecná zásada, ktorá zaručuje žalobcovi právo v rámci opravného prostriedku podaného podľa vnútroštátneho práva proti zamietnutiu svojej žiadosti, namietajú protiprávnosť aktu Spoločenstva, ktorý slúži ako základ pre vnútroštátne rozhodnutie vydaného voči nemu, nijak

nebráni tomu, aby sa nariadenie stalo konečným pre jednotlivca, voči ktorému má byť považované za individuálne rozhodnutie a ktorý by mohol bez pochybností žiadať jeho zrušenie podľa článku 230 ES, čo bráni tomuto jednotlivcovi namietat pred vnútroštátnym súdom protiprávnosť tohto nariadenia (pozri, čo sa týka rozhodnutia Komisie, rozsudok Súdneho dvora z 9. marca 1994, TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, Zb. s. I-833, body 24 a 25). Podľa Súdneho dvora sa takýto záver použije na nariadenia, ktoré zavádzajú antidumpingové clo z dôvodu ich dvojakej povahy, ktorá vyplýva z toho, že aj keď majú nariadenia zavádzajúce antidumpingové clo na základe ich povahy a rozsahu normatívny charakter, majú tiež povahu, ktorá sa priamo a osobitne dotýka najmä výrobných a vývozných podnikov, ktoré môžu preukázať, že boli označené v aktoch Komisie alebo Rady alebo dotknuté predbežnými šetreniami (rozsudok Súdneho dvora z 21. februára 1984, Allied Corporation a i./Komisia, 239/82 a 275/82, Zb. s. 1005, bod 12), alebo ešte tých dovozcov, ktorých predajná cena dotknutého tovaru slúži ako základ pre výpočet ceny na vývoz v prípade spájania medzi vývozcom a dovozcom (rozsudok Súdneho dvora z 11. júla 1990, Neotype Techmashexport/Komisia a Rada, C-305/86 a C-160/87, Zb. s. I-2945, bod 19).

- 62 Napriek tomu je nutné konštatovať, že v prejednáwanej veci sa nezdá, že by sa na žalobkyňu vzťahovala jedna z týchto možností. Na jednej strane totiž žalobkyňa nie je označená v nariadení č. 981/97 a v konečnom nariadení ako výrobný a vyvážajúci podnik a ako na dovážajúci podnik sa na ňu z tohto dôvodu nebudú vzťahovať predbežné šetrenia. Na druhej strane z nariadenia nevyplýva, že predajné ceny žalobkyne boli základom výpočtu vývozného ceny, aj keby mohlo byť pripustené, že bola spojená s vývozcom. V každom prípade, keďže konečné nariadenie bolo prijaté 17. novembra 1997, zohľadnenie tejto skutočnosti nebolo chronologicky možné k dátumu založenia žalobkyne, pokiaľ sa spoľahneme na vyjadrenie žalobkyne, podľa ktorého bola založená podľa nemeckého práva v júni 2000, alebo na výpis z obchodného registra Amtsgericht Köln (Okresný súd v Kolíne, Nemecko) obsiahnutý v prílohe 2 žaloby, z ktorého vyplýva, že žalobkyňa bola zapísaná po prvý raz 11. decembra 1997.

- 63 Bez toho, aby bolo potrebné stanoviť, či okolnosť, že žalobkyňa nie je aktívne legitimovaná namietat protiprávnosť konečného nariadenia, je dôvodom na oprávnenie podať túto žalobu, je potrebné konštatovať, že žalobkyňu nemožno považovať za priamo a osobitne dotknutú konečným nariadením, takže nemožno považovať za neprípustné, že by nebola aktívne legitimovaná namietat jeho neplatnosť vo vnútroštátnom spore za použitia judikatúry podľa už citovaného rozsudku *Nachi Europe*.
- 64 Nie je teda možné nijak vylúčiť, že pokiaľ bude mať vnútroštátny súd, ktorému bol tento spor predložený, pochybnosti o platnosti konečného nariadenia pre dôvody uplatnenej žalobkyňou, teda domnelý nedostatok zohľadnenia následkov rozhodnutia o karteli konečným nariadením, predloží prejudiciálnu otázku o posúdení platnosti tohto nariadenia Súdnemu dvoru a ten prípadne o jeho neplatnosti rozhodne.
- 65 V tomto prípade je však vhodné pripomenúť, že rozsudok Súdného dvora konštatujúci neplatnosť predpisu Spoločenstva nariaďuje všetkým súdom členských štátov, aby považovali tento akt za neplatný (rozsudok Súdného dvora z 13. mája 1981, *International Chemical Corporation*, 66/80, Zb. s. 1191, body 12 a 13), a zaväzuje autora aktu vyhláseného za neplatný, aby ho zmenil alebo zrušil (rozsudok Súdného dvora z 19. októbra 1977, *Ruckdeschel a i.*, 117/76 a 16/77, Zb. s. 1753). Okrem toho v prvom rade prislúcha vnútroštátnym orgánom vyvodit' dôsledky v ich právnom poriadku z vyhlásenia takejto neplatnosti (rozsudok Súdného dvora z 30. októbra 1975, *Rey Soda*, 23/75, Zb. s. 1279, bod 51), čo bude mať za následok, že zaplatené antidumpingové clo nebude právne dlžné a musí byť v zásade predmetom vrátenia colnými orgánmi.
- 66 Ďalej z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobkyňa môže využit' právny prostriedok, ktorý jej umožňuje užitočne namietat platnosť konečného nariadenia na účel vrátenia antidumpingového cla vybraného na jeho základe a ktorý sa na ňu vzťahoval, je potrebné uviesť, že ak by Súd prvého stupňa vyhovel tejto žiadosti žalobkyne, mohla by byť odškodnená dvakrát v tej istej veci.

- 67 Zo všetkého, čo bolo uvedené vyššie, vyplýva, že keďže táto žaloba musí byť posúdená v podstate ako žiadosť o vrátenie antidumpingového cla, ktoré bola žalobkyňa povinná zaplatiť vnútroštátnym colným orgánom, Súd prvého stupňa nie je príslušný o tom rozhodnúť.
- 68 Žiadne z tvrdení žalobkyne nemôže spochybniť tento záver.
- 69 Po prvé je pravdou, ako upozorňuje žalobkyňa, že Súdny dvor uviedol v už citovanom rozsudku Merkur Aussenhandels/Komisía (body 5 a 6) ako odpoveď na tvrdenie Komisie, podľa ktorého bolo potrebné odkázať žalobkyňu na vnútroštátne správne a súdne orgány, ktoré predložia Súdnemu dvoru otázku platnosti sporných nariadení, že by bolo v rozpore s riadnym výkonom spravodlivosti a hospodárnosti konania zaviazat žalobkyňu, aby použila vnútroštátne právne prostriedky a aby tak čakala dlhšiu dobu, než bude o jej žiadosti definitívne rozhodnuté.
- 70 Uvedený prípad je však odlišný od prejednávanej žaloby v tom, že jej predmetom bola žiadosť o náhradu škody, ktorú žalobkyňa utrpela z dôvodu, že Komisia nestanovila vyrovnávacie sumy pri vývoze výrobkov na báze jačmeňa. V tomto prípade teda prípadné vyhlásenie neplatnosti dotknutého nariadenia z dôvodu protiprávneho opomenutia Komisie stanoviť takéto sumy nemohlo v žiadnom prípade mať vplyv na poskytnutie žalobkyni náhrady, ktorú žiadala na základe svojej žaloby o náhrade škody, takže aj keby dosiahla vyhlásenie neplatnosti, musela by sa v každom prípade obrátiť na Súdny dvor na účel získania náhrady svojej škody, pretože vnútroštátne orgány nie sú príslušné stanoviť takéto sumy.

- 71 Okrem toho je nutné konštatovať, ako bolo vysvetlené vyššie, že CKS výslovne stanovuje osobitné konanie na vnútroštátnej úrovni v prípade, ak sa dlžník domnieva, že dovozné clo mu bolo uložené neoprávnene.
- 72 Po druhé žalobkyňa tvrdí, že trojročná premlčacia doba stanovená v článku 236 CKS má za následok zbavenie jej práva na vrátenie antidumpingového cla uhradeného za obdobie predchádzajúce trom rokmi od podania jej žaloby 22. septembra 2004, v ktorej mohla po prvýkrát namietiť protiprávnosť konečného nariadenia. Pred týmto dátumom sa nemohla o jeho protiprávnosti dozvedieť. Vnútroštátne právne prostriedky jej teda nemôžu účinným spôsobom zaistiť ochranu jej práv v rozpore s požiadavkami judikatúry.
- 73 S touto argumentáciou nemožno súhlasiť. Na jednej strane je vhodné pripomenúť, že článok 236 ods. 2 CKS stanovuje, že dovozné clo môže byť vrátené na základe žiadosti podanej na príslušnom colnom úrade pred uplynutím trojročnej lehoty od dátumu oznámenia cla dlžníkovi. Podľa druhého odseku tohto ustanovenia „táto lehota bude predĺžená, ak dotknutá osoba preukáže, že nemohla podať žiadosť v stanovenej lehote z dôvodov nepredvídateľných okolností alebo vyššej moci“. Samotný článok 236 stanovuje prípadné predĺženie premlčacej doby v ňom stanovených prípadoch. Žalobkyňa teda musí mať v rámci CKS možnosť domôcť sa predĺženia, pokiaľ okolnosti, ktoré uvádza, to potvrdzujú. Nemôže ešte raz obísť osobitné konanie o vrátenie cla stanoveného CKS iba z toho dôvodu, že jej žaloba je prípadne čiastočne premlčaná.
- 74 Na druhej strane je nutné konštatovať, že rozhodnutie o karteli prijaté 8. decembra 1999 a uverejnené 6. júna 2003 s tým, že od tohto dátumu treba na žalobkyňu hľadieť tak, že mala možnosť oboznámiť sa so skutočnosťou, ktorá zapríčinila jej škodu, pokiaľ údajná protiprávnosť konečného nariadenia zakladá takúto skutočnosť.

75 Aj keď žalobkyňa tvrdí, že jej bolo clo vymerané na základe konečného nariadenia od júna 2000, dôkazy poskytnuté v tomto smere neumožňujú overiť skutočnosť tohto tvrdenia. Príloha 3 k pripomienkam žalobkyne k námietkam neprípustnosti, ktoré žalobkyňa podala ako dôkaz vykonaného zaplatenia, totiž ukazuje, že žalobkyňa dostala od prepravnej a zasielateľskej spoločnosti Wesotra (ktorej účasť žiadnym spôsobom nevysvetlila) mesačné žiadosti na zaplatenie dovozného cla na účet Hauptzollamt Frankfurt an der Oder (Hlavný colný úrad vo Frankfurte nad Odrou, Nemecko). Hoci bankové výpisy spojené s týmito žiadosťami, zdá sa, potvrdzujú, že žalobkyňa vyhovela týmto žiadosťiam hlavného colného úradu o zaplatenie, nie je možné z týchto dokumentov určiť z akého dôvodu žalobkyňa zaplatila predmetné dovozné clo, a najmä, či to bolo na základe konečného nariadenia. V každom prípade prvá z týchto žiadostí o zaplatenie týkajúca sa júna 2000 je datovaná 6. júla 2000. Z toho vyplýva, že ku dňu uverejnenia rozhodnutia o karteli, teda 6. júna 2003, trojročná premlčacia doba odo dňa oznámenia cla dlžníkovi stanovená v článku 236 ods. 2 CKS neubehla a žalobkyňa disponovala primeranou lehotou v dĺžke jedného mesiaca od uverejnenia rozhodnutia o karteli tak, aby podala žiadosť o vrátenie spolu s námietkou protiprávnosti konečného nariadenia bez toho, aby žiadne clo nebolo premlčané.

76 Po tretie žalobkyňa tvrdí, že námietka neprípustnosti založená na zneužití konania nemôže byť použitá v prípade, ak akt, ktorý je príčinou škody, nemôže byť predmetom žaloby na základe článku 230 ES.

77 V tomto ohľade stačí zdôrazniť, ako na to upozornila Rada, že táto žaloba musí byť posúdená ako neprípustná z dôvodu, že ide o žiadosť o vrátenie zaplateného antidumpingového cla žalobkyňou, čo nespadá do pôsobnosti Súdu prvého stupňa, a nie z dôvodu, že ide o zneužitie konania stanoveného v článku 230 ES.

- 78 Po štvrté žalobkyňa tvrdí, že vzhľadom na to, že údajná škoda má svoj pôvod v chybnom konaní inštitúcií Spoločenstva, súd Spoločenstva má výlučnú právomoc rozhodovať o tejto žalobe bez toho, aby splnila požiadavku vyčerpania vnútroštátnych právnych prostriedkov.
- 79 Je pravdou, že podľa ustálenej judikatúry článok 235 ES v spojení s článkom 288 ES priznávajú výlučnú právomoc súdu Spoločenstva rozhodnúť o žalobách o náhradu škody pripočítateľnej Spoločenstvu (rozsudok Vreugdenhil/Komisia, už citovaný, bod 14, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. decembra 1995, Exporteurs in Levende Varkens a i./Komisia, T-481/93 a T-484/93, Zb. s. II-2941, bod 72). Táto zásada riadi rozdelenie právomocí medzi vnútroštátnym súdom a súdom Spoločenstva, čo sa týka náhrady škody spôsobenej jednotlivcom konaním vnútroštátnych orgánov a orgánov Spoločenstva. Napriek tomu však nemôže zbaviť súd Spoločenstva povinnosti overiť skutočnú povahu žaloby, ktorá je mu predložená z toho dôvodu, že chyba, ktorej sa dovoľáva, je pričítateľná inštitúciám Spoločenstva. V prejednávanej veci, ako tiež bolo uvedené vyššie, žaloba žalobkyne smeruje k vráteniu antidumpingového cla bez daní zaplateného vnútroštátnym colným orgánom. Ak je pravdou, že chyba, ktorej sa dovoľáva žalobkyňa, je pričítateľná Spoločenstvu, nič to nemení na tom, že podľa judikatúry citovanej v bodoch 48 a 60 vyššie takáto žiadosť spadá do právomoci vnútroštátnych súdov, ktoré majú možnosť a dokonca povinnosť, za podmienok uvedených v článku 234 treťom odseku ES, položiť Súdny dvor prejudiciálnu otázku, aby rozhodol o platnosti konečného nariadenia.
- 80 Tvrdenie žalobkyne teda musí byť zamietnuté.
- 81 Po piate žalobkyňa tvrdí, že Súdny dvor potvrdil v už citovanom rozsudku Ireks-
-Arkady/Rada a Komisia a vo svojom rozsudku zo 4. októbra 1979, Dumortier Frères a i./Rada (64/76 a 113/76, 167/78 a 239/78, 27/79, 28/79 a 45/79, Zb. s. 3091), metódu spočívajúcu v ohodnotení spôsobenej straty ako ekvivalentnej neprávom zaplatenému clu.

- 82 Toto tvrdenie je predsa len v prejednávanej veci nepodstatné. V tomto ohľade je vhodné zdôrazniť, že v rozsudkoch uvedených žalobkyňou (Ireks-Arkady/Rada a Komisia, už citovaný, bod 13, a Dumortier Frères a i./Rada, už citovaný, bod 14) Súdny dvor skutočne posúdil, že suma náhrad, ktorá mala byť zaplatená výrobcom produktov quellmehl a gritz, pokiaľ by bola dodržaná rovnosť zachádzania s výrobcami kukuričného škrobu, by mala predstavovať základ pre výpočet posúdenia spôsobenej škody.
- 83 V týchto rozsudkoch (bod 6) totiž prípadné vyhlásenie neplatnosti sporného nariadenia Súdny dvorom, zrušujúceho náhrady výroby produktov quellmehl a gritz na základe porušenia zásady rovnosti zaobchádzania spočívajúce v tom, že tieto náhrady boli ponechané pre želírovací škrob, by nevedlo samo osebe k náhrade škody požadovanej žalobkyňou, teda neposkytnutie náhrad so zreteľom na to, že vnútroštátne orgány neboli príslušné priznať takéto náhrady.
- 84 Naopak, v prejednávanej veci prípadný rozsudok Súdneho dvora, ktorému bola položená prejudiciálna otázka príslušným vnútroštátnym súdom, vyhlasujúci konečné nariadenie za neplatné by zakladal ním samým povinnosť pre nemecké colné orgány vrátiť sumy neprávom uhradené žalobkyňou na základe tohto nariadenia, takže požadovaná škoda by bola, ako bolo uvedené vyššie, úplne nahradená.
- 85 Okrem toho je potrebné vyzdvihnúť, že v rozsudkoch Ireks-Arkady/Rada a Komisia, už citovaný (bod 14), a Dumortier Frères a i./Rada, už citovaný (bod 15), Súdny dvor iba uviedol, že suma náhrad, ktoré mali byť zaplatené dotknutým výrobcom, pokiaľ zásada rovnosti má byť dodržaná, poskytuje základ pre výpočet posúdenia spôsobenej škody, pričom dodáva, že je potrebné pripustiť, že pokiaľ by sa zrušenie náhrad odrazilo alebo mohlo odraziť v cenách, nemôže byť škoda vymeraná na

základe neuhradených náhrad. Podľa Súdneho dvora zvýšenie cien by v uvedenom prípade nahradilo priznanie náhrad na odškodnenie výrobcu.

86 Nakoniec po šieste, tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého požiadavky vyplývajúce z riadneho výkonu spravodlivosti a hospodárnosti konania vedú k posúdeniu jej žiadosti za prípustnú, nemôže odôvodniť zásah do súdržnosti systému procesných prostriedkov stanoveného Zmluvou a CKS. Okrem toho je potrebné pochybovať, či v prípade, akým je prejednávaná vec, keď žalobkyňa smeruje jednoducho k získaniu náhrady antidumpingového cla, ktoré údajne zaplatila neoprávnene, je žaloba o náhradu škody z mimozmluvnej zodpovednosti najúčinnějšía a najvhodnějšía s ohľadom najmä na požiadavky týkajúce sa dostatočnej podstaty pochybenia pripočítateľného inštitúciám Spoločenstva na to, aby jednotlivcom vzniklo právo na náhradu, pokiaľ ich konanie obsahuje zvolenie hospodárskej politiky, zatiaľ čo podľa toho, čo bolo uvedené vyššie, samotné vyhlásenie neplatnosti konečného nariadenia stačí v zásade na zbavenie antidumpingového cla právneho základu, a teda na odôvodnenie ich vrátenia vnútroštátnymi colnými orgánmi.

87 Pre úplnosť, čo sa týka tvrdenia žalobkyne, podľa ktorého jej žiadosť smeruje k náhrade ušlého zisku a námietky neprípustnosti Rady a Komisie popierajú v skutočnosti iba metódu výpočtu tohto navrhovaného ušlého zisku, čo predstavuje posúdenie v merite veci, je potrebné pripomenúť, že podľa článku 19 Štatútu Súdneho dvora, ktorý sa použije na konanie pred Súdom prvého stupňa podľa článku 46 prvého odseku tohto štatútu a podľa článku 44 ods. 1 písm. c) Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa, žaloba musí najmä obsahovať predmet sporu a zhrnutie dôvodov, na ktorých je návrh založený. Na splnenie týchto požiadaviek musí žaloba o náhradu škody údajne spôsobenej inštitúciou Spoločenstva obsahovať skutočnosti, ktoré umožňujú identifikovať konanie, ktoré žalobca inštitúcii vyčíta, dôvody, pre ktoré sa domnieva, že existuje príčinná súvislosť medzi konaním a škodou, ktorú, ako tvrdí, utrpel, ako aj povahu a rozsah tejto škody. Naopak, akýkoľvek návrh smerujúci k získaniu odškodnenia, ktorému chýba potrebná presnosť, musí byť považovaný za neprípustný (rozsudok Súdneho dvora

z 2. decembra 1971, Zuckerfabrik Schöppenstedt/Rada, 5/71, Zb. s. 975, bod 9; rozsudky Súdu prvého stupňa z 10. júla 1990, Automec/Komisia, T-64/89, Zb. s. II-367, bod 73, a z 8. júna 2000, Camar a Tico/Komisia a Rada, T-79/96, T-260/97 a T-117/98, Zb. s. II-2193, bod 181).

88 Pokiaľ by v prejednávanej veci metóda výpočtu navrhovaná žalobkyňou neodôvodňovala skutočnosť, aby žaloba o náhradu údajného ušlého zisku bola prekvalifikovaná na žiadosť o vrátenie antidumpingového cla, je nutné konštatovať, že žalobkyňa neuvádza žiadnym spôsobom, v čom táto metóda môže podať prehľad o rozsahu jej ušlého zisku ani z čoho pozostáva tento ušlý zisk. Žalobkyňa v žalobe uvádza, že získala rumunskú valcovňu Artrom SA, ktorá predstavuje zároveň technickú a organizačnú investíciu, takže vzhľadom na to, že stále rozvíja rozsah rúr a rúrok ponúkaných svojim zákazníkom, bolo by možné potvrdiť, že jej rentabilita by bola ešte zvýšená, pokiaľ by ušlý zisk bol použitý a investovaný na vyššie uvedené potreby. Okrem toho, že žalobkyňa žiadnym spôsobom neuvádza ani rozsah, v ktorom navrhované posúdenie odráža ušlý zisk vyplývajúci z nemožnosti investovať v spoločnosti Artrom, ani nepreukazuje skutočnú nemožnosť, je nutné konštatovať, že v bode 28 žiadosti žalobkyňa sama uvádza, že došlo k získaniu Artromu. Z ďalších úvah žalobkyne, zdá sa, vyplýva, že žalobkyňa tým nechce upresniť, v čom spočíva údajný ušlý zisk ocenený na 1 633 344,33 eur, ale preukázať, že tento ušlý zisk mohol byť v skutočnosti vyšší ako toto ocenenie, bez toho, aby dodatočné ocenenie tohto ušlého zisku bolo dodané.

89 Aj keby nebolo potrebné pokladať hlavný žalobný návrh za žiadosť o vrátenie antidumpingového cla, je potrebné vysloviť záver, že nespĺňa formálne náležitosti žaloby stanovené v článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku.

- 90 Z vyššie uvedeného vyplýva, že hlavný žalobný návrh musí byť odmietnutý ako neprípustný bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o námietke neprípustnosti uplatnenej Komisiou na základe nedodržania formálnych požiadaviek stanovených v článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku z dôvodu, že žaloba nepotvrďuje existenciu škody.

O subsidiárnom žalobnom návrhu

Tvrdenia účastníkov konania

- 91 V zmysle záverov žaloby žalobkyňa navrhuje „subsidiárne, z dôvodu náhrady škody za ušlý zisk za obdobie od júna 2000 do decembra 2002, sumu, ktorá bude určená v priebehu konania po vydaní medzitýmneho rozsudku Súdu prvého stupňa spoločnou dohodou účastníkov konania alebo, v opačnom prípade, konečným rozsudkom Súdu prvého stupňa“.
- 92 Rada a Komisia sa domnievajú, že žaloba smerujúca k vyhláseniu medzitýmneho rozsudku konštatujúceho zodpovednosť Spoločenstva Súdom prvého stupňa musí byť taktiež odmietnutá ako neprípustná.
- 93 Rada tvrdí, že zo žaloby vyplýva, že tento návrh je vytvorený buď pre prípad, že škoda, ktorej sa domáha v hlavnom žalobnom návrhu, teda ušlý zisk z dôvodu zaplatenia antidumpingového cla, nebude kvantifikovateľný, alebo na účel získania náhrady dodatočnej škody vyplývajúcej z toho, že žalobkyni bolo zabránené investovať, a teda zvyšovať ešte jej rentabilitu.

- 94 Čo sa týka prvej možnosti, Rada sa domnieva, že návrh nie je prípustný z rovnakých dôvodov ako hlavný žalobný návrh. Čo sa týka druhej možnosti, žaloba nespĺňa náležitosti článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku. Žalobkyňa sa totiž uspokojila s uvedením, že jej rentabilita mohla byť ešte vyššia, pokiaľ by bol ušlý zisk použitý a investovaný pre potreby Artrom, ktorý práve kupovala, a že jej rentabilita by mohla byť ešte vyššia, bez toho, aby podala najmenší dôkaz o jej tvrdeniach.
- 95 Táto žaloba nespadá teda do rovnakých okolností, ako sú tie, ktoré viedli k rozsudku Súdu prvého stupňa z 30. septembra 1998, Coldiretti a i./Rada a Komisia (T-149/96, Zb. s. II-3841, body 49 a 50), v ktorom Súd prvého stupňa uviedol, že „podrobné ocenenia údajne utrpенých strát“ potvrdzujú, že žaloba bude považovaná za dostatočne presnú.
- 96 V rámci žaloby o náhradu škody teda súd Spoločenstva rozhoduje medzitýmnym rozsudkom iba vtedy, ak všetky hmotnoprávne podmienky stanovené v článku 288 druhom odseku ES sú splnené, ale praktické ťažkosti bránia presnému výpočtu škody. Vznik škody musí však byť istý a žaloba musí poskytnúť informácie, ktoré umožnia identifikovať jej charakter a povahu, čo potvrdil rozsudok Coldiretti a i./Rada a Komisia, už citovaný, a rozsudok Súdneho dvora zo 14. mája 1975, CNTA/Komisia (74/74, Zb. s. 533, body 42 a 45 až 47), ktoré sú citované žalobkyňou.
- 97 Komisia tvrdí, že z povahy veci je subsidiárny žalobný návrh menej dôležitý, ako hlavný žalobný návrh, takže predmetný subsidiárny žalobný návrh nemôže nič doplniť k hlavnému žalobnému návrhu, a teda je neprípustný.

- 98 V každom prípade bude subsidiárny žalobný návrh podriadený hlavnému žalobnému návrhu, takže neprípustnosť hlavného žalobného návrhu spôsobí neprípustnosť subsidiárneho žalobného návrhu. V tomto smere Súd prvého stupňa nemôže prekvalifikovať subsidiárny žalobný návrh na dodatočný návrh bez toho, aby rozhodol *ultra petita*.
- 99 Ak by Súd prvého stupňa rozhodol o takomto prekvalifikovaní, Komisia sa domnieva, že návrh je neprípustný pre nedodržanie požiadaviek stanovených v článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku. Žaloba v tomto zmysle pozostáva z radu dohadov, ktoré nemožno považovať za jasnú, presnú a špecifickú argumentáciu. Komisia opakuje svoje tvrdenie, podľa ktorého žalobkyňa nijako nepreukazuje, že škoda vyplýva skôr zo správneho použitia konečného nariadenia vnútroštátnymi colnými orgánmi ako zo zlého použitia tohto nariadenia. Žalobkyňa teda nedodala ani v rámci subsidiárneho žalobného návrhu akýkoľvek dôkaz o tom, že jej škoda má pôvod v pochybení úplne pričítateľnom inštitúciám Spoločenstva. Keďže je výklad dôvodov žalobkyne nedostatočný, návrh je teda neprípustný.
- 100 Žalobkyňa uvádza, že jej návrh, ako vyplýva zo žaloby, musí byť kvalifikovaný ako subsidiárny. Tento návrh je uplatnený iba v prípade, že Súd prvého stupňa neprizná požadovanú špecifickú sumu buď z dôvodu spochybnenia metódy výpočtu alebo sumy ušlého zisku, alebo z dôvodu osobitných ťažkostí, na ktoré Súd prvého stupňa narážal pri výpočte takejto sumy.
- 101 Tvrdenie Komisie, podľa ktorého subsidiárny žalobný návrh je z povahy veci menej dôležitý ako hlavný žalobný návrh, nemá opodstatnenie. V prejednáwanej veci jediný rozdiel medzi dvoma návrhmi žalobkyne tkvie v skutočnosti, že jeden dáva dôraz na presnú sumu, zatiaľ čo druhý vyzýva Súd prvého stupňa, aby stanovil túto výšku medzityčným rozsudkom. Žalobkyňa teda upresňuje, že okrem ušlého zisku v subsidiárnom žalobnom návrhu neuplatňuje ďalšiu škodu.

- 102 Žalobkyňa nakoniec tvrdí, že všetky podmienky na to, aby Súd prvého stupňa mohol rozhodnúť medzitýmnym rozsudkom, sú v prejednávanej veci splnené. Na jednej strane jasne uviedla dôvod, pre ktorý inštitúcie Spoločenstva musia byť považované za zodpovedné v zmysle článku 288 druhého odseku ES. Na druhej strane preukázala na to, že jej bola spôsobená presná škoda, a dodala podrobné informácie o kritériách používaných na určenie jej výšky. Žalobkyňa nakoniec vyjadrila, prečo je ťažké stanoviť túto výšku. Súd prvého stupňa môže teda rozhodnúť o hlavnej otázke s tým, že posúdenie škody bude vykonané v neskoršej fáze. Žalobkyňa teda požaduje od Súdu prvého stupňa, aby rozhodol predbežne a ponechal posúdenie škody a príčinnej súvislosti medzi konaním vytýkaným Spoločenstvu a touto škodou na neskoršiu fázu, ako už bolo rozhodnuté v už citovanom rozsudku Krohn/Komisia a v rozsudku Súdneho dvora z 13. februára 1979, Granaria (101/78, Zb. s. 623).

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 103 Na úvod je vhodné vyzdvihnúť, že žalobkyňa uvádza na konci bodu 149 žaloby, že v prípade, ak by disponovala sumou zodpovedajúcou zaplatenému clu, „je možné, že [jej] rentabilita... mohla byť ešte vyššia, pokiaľ by bol ušlý zisk použitý a investovaný“ pre potreby Artrom. Je teda nutné konštatovať, že škoda vyplývajúca z údajnej nemožnosti investovať do tejto spoločnosti je samou žalobkyňou považovaná za odlišnú od skôr vypočítaného ušlého zisku, v rozpore s tým, čo sa zdá, že uviedla vo svojich pripomienkach k námietkam neprípustnosti.
- 104 Žalobkyňa dopĺňa vo svojej žalobe, že „vzhľadom na [jej] rentabilitu... v prvých rokoch jej činnosti, za bežných okolností, by dosahovala vyšší zisk“ a že „(jej) skutočne vzniknutá škoda by mohla presiahnuť 1 633 344,33 eur, pretože nie je možné vylúčiť vyššiu rentabilitu spoločnosti“.

105 Nakoniec po analýze judikatúry žalobkyňa vo svojom návrhu na medzitýmny rozsudok vyvodzuje, že „vzhľadom na to, že boli uvedené dostatočné dôkazy o určitej škode a že narazila na ťažkosti pri poskytnutí konečného ocenenia ďalšieho ušlého zisku, [žalobkyňa] žiada Súd prvého stupňa, aby nariadil Európskemu spoločenstvu nahradiť vzniknutú škodu zaplatením sumy 1 633 344,33 eur z dôvodu ušlého zisku alebo, subsidiárne, aby oprávnil účastníkov konania vyriešiť otázku náhrady v rámci dohody o zmieri po tom, čo Súd prvého stupňa vydá medzitýmny rozsudok o otázke náhrady“.

106 Z toho vyplýva, že žalobkyňa v žalobe odôvodňuje svoje ťažkosti s upresnením svojej škody iba z dôvodu, že škoda by sa mohla preukázať vyššou, ako je ušlý zisk vypočítaný na začiatku na základe zaplateného antidumpingového cla, najmä pri posúdení investícií, ktoré mohla uskutočniť, a vyššej rentability, ktorú mohla pravdepodobne dosiahnuť. V rozpore s tým, čo uvádza vo svojich pripomienkach k námietkam neprípustnosti Rady a Komisie, žalobkyňa nijak netvrdila v žalobe, že ťažkosti s posúdením škody sa týkali sumy 1 633 344,33 eur z dôvodu ušlého zisku požadovaného v hlavnom žalobnom návrhu alebo metódy použitej na jeho dosiahnutie.

107 Toto tvrdenie použité v pripomienkach k námietkam neprípustnosti nie je teda prípustné a oneskorene predstavuje nový výklad žaloby, ktorý skresľuje jej samotné znenie.

108 Čo sa týka prípustnosti samotného subsidiárneho žalobného návrhu, je potrebné pripomenúť, že na zaistenie právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti je na

prípustnosť návrhu potrebné, aby podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých sa zakladá návrh, vyplývali aspoň stručne, ale súvislým a zrozumiteľným spôsobom zo znenia samotnej žaloby (rozsudky Súdneho dvora z 13. decembra 1990, Komisia/Grécko, C-347/88, Zb. s. I-4747, bod 28, a z 31. marca 1992, Komisia/Dánsko, C-52/90, Zb. s. I-2187, body 17 a nasledujúce; uznesenie Súdu prvého stupňa z 29. novembra 1993, Koelman/Komisia, T-56/92, Zb. s. II-1267, bod 21; rozsudok Súdu prvého stupňa z 18. septembra 1996, Asia Motor France a i./Komisia, T-387/94, Zb. s. II-961, bod 106; uznesenie Súdu prvého stupňa z 21. novembra 1996, Syndicat des producteurs de viande bovine a i./Komisia, T-53/96, Zb. s. II-1579, bod 21, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 29. januára 1998, Dubois a Fils/Rada a Komisia, T-113/96, Zb. s. II-125, bod 29).

109 Na splnenie týchto požiadaviek musí žaloba o náhradu škody spôsobenej inštitúciou Spoločenstva obsahovať skutočnosti, ktoré umožnia identifikovať najmä škodu, ktorú navrhovateľ, ako tvrdí, utrpel, a presnejšie, charakter a rozsah tejto škody (rozsudok *Exporteurs in Levende Varkens a i./Komisia*, už citovaný, bod 75; pozri tiež v tomto zmysle uznesenie *Koelman/Komisia*, už citované, body 22 až 24).

110 Súd prvého stupňa vo výnimočnom prípade pripustil, že za osobitných okolností (rozsudok *Automec/Komisia*, už citovaný, body 75 až 77) nie je nevyhnutné upresniť v žalobe presný rozsah škody a vyčísliť sumu požadovanej náhrady. V tomto ohľade bolo tiež rozhodnuté, že žalobca musí preukázať alebo aspoň uplatniť vo svojej žalobe existenciu takýchto okolností (uznesenie Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, *Goldstein/Komisia*, T-262/97, Zb. s. II-2175, bod 25).

111 Skutočnosť, že Súdny dvor a Súd prvého stupňa už mali príležitosť rozhodnúť medzitýmym rozsudkom o zásade vzniku zodpovednosti Spoločenstva, pričom si

ponechali presné stanovenie náhrady na neskoršie rozhodnutie, nezbavuje teda žalobcu povinnosti dodržať minimálne formálne náležitosti stanovené v článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku. Z toho taktiež vyplýva, že žalobca, ktorý žiada od Súdu prvého stupňa vyhlásenie takéhoto rozsudku, je nielen povinný predložiť skutočnosti potrebné na identifikovanie konania vyčítaného Spoločenstvu, na identifikáciu charakteru a povahy svojej škody a príčinnej súvislosti medzi konaním a škodou, ale musí okrem toho uviesť dôvody preukazujúce výnimku z požiadavky, podľa ktorej žaloba musí obsahovať vyčíslené ocenenie požadovanej škody.

- 112 Súd prvého stupňa taktiež pripustil v už citovanom rozsudku uvedenom žalobkyňou Coldiretti a i./Rada a Komisia, že aj keď nie sú definitívne vyčíslené vzniknuté škody každým chovateľom, žaloba musí byť považovaná za prípustnú, po tom, čo bolo skonštatované, že žaloba uvádza na svojich stranách 18 a 19 rôzne kategórie škody vzniknutej chovateľom dobytku, teda po prvé, *damnum emergens* v súvislosti s predajom živých zvierat pod nadobúdaciú cenu, teda za predajnú cenu, ktorá podľa žalobcov je nižšia o 40 %, než čo chovatelia očakávali, po druhé, *damnum emergens* v súvislosti s nákladmi na chov nepredaných zvierat na konci výkrmného cyklu, po tretie, *lucrum cessans* v súvislosti s neuskutočneným predajom za prebiehajúci rok, a po štvrté, *lucrum cessans* v súvislosti so stálym prepacom spotreby hovädzieho mäsa v nasledujúcich rokoch. Okrem toho Súd prvého stupňa uviedol, že prílohy žaloby obsahovali podrobné odhady údajne vzniknutých strát talianskeho dobytku a že sledované kritériá a parametre v nej boli uvedené. Súd prvého stupňa nakoniec pozoroval, že navzdory prínosu takýchto odhadov žalobcovia zdôraznili nesmierne ťažkosti, ktoré ich postihli pri správnom ocenení a vyčíslení škody vzniknutej každému chovateľovi, s uvedením, že presne z tohto dôvodu požadovali, aby komplexné zistenie bolo vykonané zborom znalcov. Súd prvého stupňa z toho vyvodil, že za týchto podmienok bolo potrebné pripustiť, že žaloba doplnená informáciami uvedenými v prílohách bola dostatočne presná, pokiaľ ide o povahu a charakter uplatňovaných škôd, a že ani žalovaným, ani Súdu prvého stupňa nebolo zabránené zoznámiť sa s približným rozsahom dovoľávaných škôd.

113 Je teda nutné konštatovať, že v prejednávanej veci žaloba nespĺnila tieto požiadavky.

114 V prípade, pokiaľ by sa v súlade so striktným výkladom žaloby vzalo do úvahy, že subsidiárny žalobný návrh smeruje k vydaniu medzitýmneho rozsudku z dôvodu, že škoda sa môže ukázať vyššia ako ušlý zisk vzniknutý na základe straty rentability, požadovaný v hlavnom žalobnom návrhu, je vhodné ho odmietnuť naraz ako neprípustný v časti škody týkajúcej sa posledného uvedeného ušlého zisku z rovnakých dôvodov ako hlavný žalobný návrh. Pokiaľ ide o škodu týkajúcu sa ušlého zisku, ktorý žalobkyni vznikol navyše k ušlému zisku požadovanému v hlavnom žalobnom návrhu (ďalej „dodatočný ušlý zisk“), je nutné konštatovať, že žalobkyňa sa uspokojí s tvrdením, že nie je vylúčené, že jej rentabilita mohla byť vyššia, ak by jej nebolo uložené antidumpingové clo. Na podoprenie tohto tvrdenia žalobkyňa jednoducho uvádza, že v rozhodnej dobe získala rumunskú valcovňu, ktorá predstavovala zároveň technickú a organizačnú investíciu. Bolo by vhodné vziať do úvahy skutočnosť, že rozvíja sortiment rúr a rúrok ponúkaných svojim zákazníkom, najmä po začatí distribúcie pre spoločnosť TMK. Žalobkyňa teda uzatvára, že ak „ušlý zisk bol použitý a investovaný na vyššie uvedené potreby..., je možné uviesť, že [jej] rentabilita mohla byť ešte zvýšená“.

115 Okrem toho, že žalobkyňa neposkytuje žiaden číselný odhad tohto dodatočného ušlého zisku, nie celkom jasné vyššie uvedené informácie predstavujú iba neurčité tvrdenia bez akejkoľvek argumentácie a dôkazu, ktoré žalobkyňa predstavuje ako jednoduché dohady. Tieto informácie teda neumožňujú Súdu prvého stupňa a žalovaným identifikovať istým spôsobom a s požadovanou presnosťou charakter a povahu dovolávanej škody ani overiť jej skutočnosť a oceniť jej výšku, aspoň približne, ani tiež určiť metódu, o ktorú sa chce žalobkyňa pri určení oprieť. Jediná informácia uvedená v bode 151 žaloby, podľa ktorej „strata príjmov musí byť vypočítaná ako rozdiel medzi príjmami, ktoré žalobkyňa mohla získať v prípade

neporušenia zákona, a sumami skutočne získanými vrátane príjmov z náhradných činností“ nepostačuje v tomto smere vzhľadom na to, že žalobkyňa nedodala žiaden konkrétny poznatok umožňujúci uplatniť tento návrh v prejednávanej veci.

- 116 Inak je nutné konštatovať, že žalobkyňa neuvádza dostatočným spôsobom dôvody, ktoré odôvodňujú, že nevykonala ocenenie, a to ani približné, dodatočného ušlého zisku. Nanajvýš uvádza, že „nie je jednoduché určiť s presnosťou použitie súm zodpovedajúcich výške zaplateného cla, pokiaľ clo nebolo uložené“, a že je „ťažké oceniť s presnosťou niektoré prvky škody“. Takéto tvrdenia bez najmenšieho vysvetlenia nemôžu byť očividne považované ako dostatočné odôvodnenie úplnej neexistencie ocenenia dodatočnej škody.
- 117 Rovnako v prípade, v ktorom by bolo vhodné pripustiť tvrdenie žalobkyne uvedené v jej pripomienkach k námietkam neprípustnosti, podľa ktorého jej subsidiárny žalobný návrh nesmeroval k odškodneniu dodatočného ušlého zisku, ale bol výlučne pripravený pre prípad, že Súd prvého stupňa neposkytne požadovanú špecifickú sumu, buď z dôvodu, že suma alebo metóda výpočtu ušlého zisku budú namietané, alebo z dôvodu osobitných ťažkostí, na ktoré Súd prvého stupňa mohol naraziť pri príležitosti určenia presnej výšky škody, nie je možné tento návrh viac považovať za prípustný.
- 118 Ak má totiž žalobkyňa záujem tvrdiť, že použitie uvedenej metódy v hlavnom žalobnom návrhu môže v skutočnosti, po oprave niektorých chýb, dosiahnuť náhradu sumy vyššej ako tá, ktorá bola vypočítaná na začiatku, pretože zaplatené clo by bolo konečne vyššie ako sumy uvedené v žalobe tak, ako uviedla v pripomienkach

k námietkam neprípustnosti, subsidiárny žalobný návrh by bol považovaný rovnako ako hlavný žalobný návrh za zastrenú žiadosť o vrátenie cla. Ak žalobkyňa sama uvažuje, že jej metóda výpočtu ušlého zisku nie je vhodná, a požiada Súd prvého stupňa o stanovenie inej metódy umožňujúcej vypočítať tento ušlý zisk, návrh na náhradu škody nemôže byť prekvalifikovaný na návrh o vrátenie cla s ohľadom na to, že toto prekvalifikovanie hlavného žalobného návrhu spočíva presne na analýze tejto metódy výpočtu. V tomto poslednom prípade je však vhodné zdôrazniť, že nie je možné pripustiť, aby Súd prvého stupňa odstraňoval nedostatky žaloby z toho dôvodu, že žalobkyňa to vyslovene žiada v návrhu.

119 Okrem toho, aj keby Súd prvého stupňa ignoroval metódu výpočtu ušlého zisku navrhovanú žalobkyňou, teda metódu, podľa ktorej škoda sa bude rovnať čisto účtovným ziskom, ktoré by nadobudla, pokiaľ by neboli vykonané platby antidumpingového cla, je nutné konštatovať, že by nebolo možné s požadovanou presnosťou určiť povahu škody, ktorú žalobkyňa uplatňuje. Okrem nejasných informácií týkajúcich sa investícií, ktoré žalobkyňa údajne mohla realizovať, pokiaľ by jej nebolo uložené antidumpingové clo, o ktorých bolo vyššie konštatované, že nespĺňajú minimálne náležitosti vyplývajúce z článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku, a ktoré, zdá sa, sa okrem toho vzťahujú na odlišnú škodu navyše k hlavnému žalobnému návrhu, sa totiž žalobkyňa uspokojuje s kvalifikovaním tejto škody ako ušlého zisku bez vysvetlenia, v čom tento ušlý zisk spočíva. Súdu prvého stupňa teda neprislúcha, aby teoreticky a abstraktne rozhodol o vhodnej metóde výpočtu na to, aby určil ušlý zisk vzniknutý podniku v situácii, v akej je žalobkyňa. Žalobkyni prislúcha upresniť dostatočným spôsobom rôzne aspekty takého ušlého zisku.

120 To nemôže byť spochybnené skutočnosťou, že súd Spoločenstva v niektorých prípadoch uznal prípustnosť žaloby o náhradu škody, v rámci ktorých presná výška škody nebola určená, a rozhodol o zodpovednosti Spoločenstva v medzitýmnom rozsudku a odkázal posúdenie škody na dohodu účastníkov konania, alebo,

v opačnom prípade, na neskorší rozsudok (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora Ireks-Arkady/Rada a Komisia, už citovaný, bod 18; Dumortier Frères a i./Rada a Komisia, už citovaný, bod 23; z 13. novembra 1984, Birra Wührer a i./Rada a Komisia, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80, 5/81 a 51/81 a 282/82, Zb. s. 3693, bod 35, a z 26. júna 1990, Sofrimport/Komisia, C-152/88, Zb. s. I-2477, bod 30).

- 121 Je totiž vhodné uviesť, že v týchto prípadoch bola dovoľávaná škoda popísaná s dostatočnou presnosťou umožňujúcou Súdnemu dvoru určiť jej presnú povahu a určiť metódu, ktorou sa účastníci konania musia riadiť pri ocenení výšky náhrady, čo sa však z vyššie uvedených dôvodov nemohlo stať v prejednávanej veci.
- 122 Z vyššie uvedeného vyplýva, že subsidiárny žalobný návrh je nutné odmietnuť ako neprípustný.
- 123 Žaloba musí byť teda odmietnutá v celom svojom rozsahu ako neprípustná.

O trovách

- 124 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom Komisie a Rady.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (tretia komora)

rozhodol:

- 1. Žaloba sa odmieta ako neprípustná.**
- 2. Žalobkyňa, Sinara Handel GmbH, je povinná nahradiť trovy konania.**

V Luxemburgu 5. februára 2007

Tajomník

E. Coulon

Predseda komory

M. Jaeger